

Can Llobet

Santa Perpètua de Mogoda

Ubicació

Comarca: Vallès Occidental
Lloc/Adreça: Entre la Riera Seca i l'Ap-7
Emplaçament A 90m a l'W. de la Riera

Coordenades:

Latitud: 41.52567
Longitud: 2.16202
UTM Est (X): 430087
UTM Nord (Y): 4597453

Classificació

Número de fitxa 08260 - 9
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Contemporani Eclecticisme
Segle XIX
Any 1882
Estat de conservació Regular
Notes de conservació: Estructura molt ben conservada
Protecció Legal
Observacions protecció: Pla Especial Protecció Patrimoni Arquitectònic
Accés Difícil
Ús actual: Residencial
Titularitat Privada
Titular: Ref. cad: 08260A00900079
Autoria de la fitxa Goretti Vila i Fàbregas
Data de registre de la fitxa: dt., 03/03/2009 - 01:00

Descripció

Can Llobet es troba situada entre la Riera Seca i l'Autopista Ap-7, a uns 90m a ponent de la Riera Seca, entre Can Targa i la Ferrussa. S'hi accedeix des de la carretera B-140 de Sabadell a Mollet, a l'alçada de Can Sabau, on es pren el camí del Padró fins passat la Ferrussa. Un cop aquí es continua cap a ponent fins a la primera cruïlla, per un camí estret que passa primer per davant de Can Cadernera. Es troba a uns 400m a ponent en línia recta del camí del Padró.

L'edifici principal del mas, correspon a una masia de nova planta edificada l'any 1882. Es tracta d'un edifici de tres cossos desenvolupat en planta baixa, planta pis i golfes. La façana és simètrica respecte el portal d'entrada. Destaca la seva balconada amb tres finestres de la primera planta, els tres balcons petits de la segona i el terrat, darrera d'una barana en forma de merlet. Com a elements arquitectònics a destacar hi ha un estel que corona, el punt central de la façana al nivell del terrat i els gerros amb motius florals que decoren la barana del terrat. El material és una barreja de còdols i maons, arrebossades i de color beix. Té dues naus laterals a banda i banda de planta baixa i planta pis amb porxo. L'escala és nova, amb paviment de terratzo. L'estructura de suport és de parets de càrrega i bigues de fusta. La planta de les golfes és de bigues de formigó. La coberta era originàriament coberta plana accessible que cobreix els tres cossos formant un terrat al nivell la planta tres. Hi ha terrats a banda i banda en el nivell de la planta dos. Aquests han quedat transformats en cobertes a tres aigües de teula àrab.

Observacions:

Té una font i una bassa del 1892. Hi ha diversos coberts al davant de la casa i al vessant dret de la façana principal la torre d'un molí d'aigua, de maó massís i arrebossat i de color blanc, amb la seva bassa quadrada. La font i la bassa són al davant de la façana principal.

Noms anteriors: Mas Trilla

Foto 2. Autor: Canyameres. Any: 2003

Història

Ressenya històrica extreta de CANYAMERES, 2009: Segle XII. 1189. Primera referència sobre el mas Trilla. Segle XIII: 1220. Berenguer de Llàcera va vendre a Pere Vullpelleres i a Ramon de Vullpelleres, el seu mas de Trilla, franc alou, situat a la parròquia de Santiga prop de Canalies.

1221. Els Vullperes venen a Guillem Mercader, el mas de Canalies dit de Trilla.

1266. Sibil·la de Mercader, filla de Guillem de Mercader, ven a Pere de Capellades representant de la Pia Almoina de Barcelona, el mas de Trilla de Santiga.

Segle XIII. El mas Trilla pagava a la casa de Canalies una quartera d'ordi i un quartà de vi pel dret de llòçol.

Segle XIV. Els habitants del mas (pagesos propietaris útils) duen el cognom Tria.

Segle XV. 1432. Bartomeu sa Tria o Tries, senyor útil i possessor del mas sa Tria de Santiga, confessa en capbreu que el tenia per Jaume Canyelles, prevere i procurador de la Pia Almoina de Barcelona.

1438. Consta un Antic Llobet, àlies Trilla, pagès de Santiga, que confessa al rector de la mateixa parròquia, que tenia una peça de terra dita la Pineda, de pertinences del mas Trilla, a cens anual de 9 sous.

La nova denominació del mas Tria (Llobet) es consolida des de mitjan segle XV.

Segle XVI. Capítols matrimonials referits a la família del mas, apareixen sempre esmenten amb el cognom i nom Llobet.

1553. Fogatge. La pubilla, Clara Llobet, casada amb Cebrià Lletget, cabaler del proper mas Lletget de la parròquia de Sant Feliu de Sabadell, és anomenat de les dues maneres:

Sebrià Leget àlies Lobet.

Al llistat dels caps de casa de Santiga torna a aparèixer el mateix Cebrià i ara només amb el cognom de la dona: Cebrià Llobet.

El patrimoni del mas Trilla augmenta amb terres alou del monestir de Sant Miquel del Fai de pertinences del mas rònc dit Pons, comprades al matrimoni Castellet Gasius, propietaris de la casa de Canalies, en

aquest moment ja denominada la Ferrussa.

Segle XVII: Al mas Llobet continuen els casaments de fills i filles, documentats a les cases de pagès de la comarca.

1620, 1623, 1629 i 1633. L'hereu Lluís Llobet, exerceix el càrrec de batlle de Santiga.

1629. Lluís Llobet formula demanda contra Pau Lloberes (pagès de Santiga) per empara de garbes i garberes.

1635. Lluís Llobet fou interrogat per l'oficial judicial, per malferir a cops de canó de pedrenyal a Nicolau Mallol, minyó d'uns 10 anys d'edat del veí mas Mallol.

Segona meitat segle XVII. Mort prematura de l'hereu Josep Llobet. La pubilla morí força jove deixant els fills menors d'edat a càrrec del marit Bonaventura Bolló (probablement fill o descendent de la casa i mas del Bolló de Santa Eugènia de Berga a la plana de Vic).

1666. Bonaventura Bolló pledeja per la propietat de la Ferrussa, la qual aconsegueix per sentència favorable de la Reial Audiència.

1695-1693. Mor prematurament Jaume Llobet i Bolló heretant el seu germà Josep, adroguer a Barcelona que morí jove. El patrimoni Llobet passa a Marianna Llobet i Bolló, la germana gran casada al mas Güell de Polinyà. Així s'ajunten per qüestions de maridatge dos patrimonis de masos, el de la casa de Sant Martí de Polinyà (entre can Querol i can Garcia), i el del mas Llobet de Santiga, més les terres adquirides del mas Vallhonrat.

Segle XVIII. 1700. Marianna Llobet i Bolló, pubilla del mas Llobet de Santiga, feia testament en el qual deixava tancada la successió dels dos masos amb el nomenament del fill gran, Antoni Güell i Llobet, com hereu dels dos patrimonis Antoni Güell i Llobet.

1727. Antoni Güell i Llobet és excomunicat perquè tocà les campanes sens autorització, encén ciris i després els llençà a terra, dient públicament que no volia pagar el que devia al procurador de Sant Pere de les Puel·les, ni la multa prèvia a l'excomunicació.

1717. Antoni Güell i Llobet i el seu fill Mateu, com a propietari i hereu dels masos Llobet de Santiga i Güell de Polinyà respectivament, venen a Maria, vídua de Pau Querol, pagès de Polinyà, el mas Güell, abans dit Gili i abans de Sant Martí de Baix.

1741. Mateu Güell i Llobet inicià el costum dels establiments a rabassa morta.

Segles XVIII-XIX: Els Llobet es caracteritzaren per intentar garantir la subsistència familiar amb la renda dinària procedent dels establiments a rabassa, masoveries i establiments emfitèutics a termini limitat i viure per sobre de les possibilitats reals del que donava el patrimoni.

Segle XIX. 1819. L'endeutament crònic força que Pau Güell Torres i el seu fill, Pau Güell i Farell, haguessin de vendre a carta de gràcia a Josep Llobet i Vinyals, revenedor establert a Barcelona, el mas Puiggalí de Santiga, pel preu de 2.698 lliures catalanes.

1832. Venien el dret de recobrar la propietat a favor de Joaquina Vinyes, vídua de Josep Llobet i Vinyals, pel preu de 2.250 lliures catalanes i 18 sous.

1849. Teresa Torres, vídua de Francesc Güell Llobet i Farell, natural de Lliçà de Vall, fa inventari dels béns del seu difunt marit.

1848. Continuïtat dels problemes econòmics que s'agreugen per la mort de Francesc Güell i Llobet Farell.

1879. La vídua va tornar a casar-se i va tenir descendència. Per pagar els dots de les germanastres i de la mare va vendre perpètuament a Antoni Grasses i Riera, advocat de Barcelona, el mas Llobet de Santiga amb 33 drets reials de recobrar peces de terres establertes a termini.

1880. Poc temps després el nou propietari va vendre can Llobet a carta de gràcia a Josep Voltà i Vivé, fabricant tèxtil i també de Sabadell, la propietat del mas Llobet de Santiga i els 33 drets reials de peces de terra establertes a termini i a rabassa morta.

1882. El nou propietari va edificar una masia de nova planta, a mig camí entre casa colonial, torre d'estiueig i masia típica de tres cossos amb sala.

Segle XX. 1927. Amillament. A can Llobet encara quedaven 14 parcers i l'establiment emfitèutic de can Cadenera.

1941. L'hereu del patrimoni Voltà fou Josep Cirera Voltà que va actualitzar el registre de la propietat i va inscriure al registre la titularitat de can Llobet a favor seu com a hereu de la seva mare i com a nét del

fabricant sabadellenc Josep Voltà Vives.

1941-1942. Josep Cirera Voltà va vendre en dos lots, a Josep Agustí, la propietat de can Llobet. Poc temps després, la va vendre a en Joaquim Font. Però tampoc trigà gaire a vendre-la al carnisser barceloní, avi de l'actual propietari."

Bibliografia

AJUNTAMENT DE SANTA PERPÈTUA DE MOGODA (1996). Pla Especial de Protecció del Patrimoni arquitectònic de Santa Perpètua de Mogoda. Text refós novembre de 1996. Ajuntament de Santa Perpètua de Mogoda. Obres públiques i urbanisme.

CANYAMERES, Esteve (2009). Masos, masies i masoveries. Estudi de l'agricultura de Santa Perpètua de Mogoda i Santiga (segles XI-XX). Edita: Ajuntament de Santa Perpètua de Mogoda.

RICART, Joan et alii (1993). Temps enrera, portes endins. Santa Perpètua de Mogoda. Ajuntament de Santa Perpètua de Mogoda.

